

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.050/2022/5/I. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

ügyvéd1 (cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd2, cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

a felperes 96., az alperes 97. sorszám alatt

A per tárgya:

kártérítés és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Pécsi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

3.M.70.275/2020/95. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Az elsőfokú perköltségre és az állam által előlegezett költségre vonatkozó részében részben megváltoztatja, és az alperest a felperes javára terhelő perköltség összegét 125.000 (százhuszonötezer) forintra, az állam javára a Bírósági Gazdasági Hivatal felhívására terhelő állam által előlegezett költség összegét 392.301 (háromszázkilencvenkettőezer-háromszázegy) forintra leszállítja.

A másodfokú eljárásban felmerült költségét mindkét fél maga viseli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a magyar állam javára – az illetékes állami adóhatóság felhívására – 201.400 (kettőszázegyezer-négyszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 2000. évben született felperes, aki a Város Egyetem sport- és rekreációs szervezés alapképzési szakának hallgatója volt, 2020. május 22-től 2020. augusztus 19. napjáig állt munkaviszonyban az alperes egyéni vállalkozó alkalmazásában a helységi Név Café Restaurant & Pizzéria vendéglőben, felszolgáló munkakörben. Az alperes nem tartott a munkavédelmi törvény előírásainak megfelelő munkavédelmi oktatást a munkavállalóknak. Emellett ugyan felajánlotta védőeszközként csúszásgátló bakancs használatát, de nem tette azt kötelezővé. A munkavégzés során az a gyakorlat alakult ki, hogy a söröshordókat két személy hordta be a raktárhelyiségbe, a felperes azonban általában egyedül vitte azokat. Az áru mozgatására rendelkezésre álló kézikocsit a munkavállalók, így a felperes sem használta. Mivel 2020. augusztus első felében a felperes fájlalta a vállát, a munkáltató és több munkatársa is rászólt a felperesre, hogy ne emeljen.
- [2] 2020. augusztus 13. napján délután 15 óra és 15 óra 30 perc között a megérkezett italos hordókat a felperes egyedül vitte a raktárba a szűk folyósón, ahol két ember nem fér el egymás mellett, csak egymás mögött. A csúszásmentes padló itt általában nedves, zsíros volt, mivel ezen a részen alakították ki a mosogatókat, és a folyósón tárolt rekeszek is akadályozták a mozgást. A felperes a saját sportcipőjét viselte, amikor a vizes járólapon a 60 l sörrel teli hordóval a kezében megcsúszott, és elesett. A helységi kórházban megállapították, hogy többszörös törést szenvedett a jobb kézfejen és a jobb kéz mutatóujján. 2020. augusztus 19. napján a Városi Név Kórházban megműtötték, 7 darab csavarral rögzítették a mutatóujját a kéztőcsomóhoz, majd gipszet és merevítést helyeztek fel a sérült kezére, és másnap otthonába bocsátották, de további műtétet javasoltak.
- [3] A jobbkezes felperes domináns kezét használni nem tudta, és mintegy 2 hónapos időtartamban mások segítségére szorult, az alapvető szükségletek kielégítésében édesanyja segítette. Három alkalommal ambuláns kezelésben részesült Városon, 2020. szeptember 2-án a budapesti Név Egyetem Ortopédiai Klinikáján járt, majd a Traumatológiai Intézetbe irányították. Több ízben járt Városon és Város kontrollvizsgálaton. Szeptember 17-én a fixateur részleges eltávolítása megtörtént, majd 2020. október 1-jén a metacarpusból is eltávolították a fixateur. 2020. november 5-én maradandó egészségkárosodást állapítottak meg nála.
- [4] A baleseti sérülés következtében a felperes mutatóujja a jobb kezén használhatatlanná vált, és a jobb kezének használhatósága korlátozott. A felperes korábban sorsszerű megbetegedésben nem szenvedett, gyógyszert sem szedett. A baleset következtében az egészségkárosodás mértéke a kézfunkció hátránya miatt 8 %, mely 10 %-os munkaképesség-csökkenésnek felel meg. A kéz szorítóereje gyengült a domináns kezén, és esztétikailag is zavaró az állapota. A kéz műszerkéz funkciója károsodott, finommunkát nem tud végezni, de számos nehéz fizikai munkafolyamat elvégzését sem teszi lehetővé a maradandóan károsodott ujjak. A két kéz együttes precíziós munkafázisait igénylő terhek emelésével, tartásával, cipelésével járó nehéz munkafázisbeli aktivitás, illetőleg a fokozottan balesetveszélyes munkák ellátása akadályozott számára. A beszűkült ízületi mozgások túlnyomórészt a súlyos baleseti károsodásnak tudhatók be. Szerepet játszott azonban a végső állapot kialakulásában az, hogy a fixateur olyan időpontban vették ki, amely nem volt elegendő a csont gyógyulásához, ezért összecsiszolás, ad latus dislocatio jött létre. Az MP ízületet anatómiai helyzetbe kellett volna hozni, és ebben a helyzetben kellett volna tartani. Az orvosi kezelés nem megfelelő volta miatt a baleseti egészségkárosodás mértéke a 8 %-on belül csupán 4-5 %-ra tehető.

- [5] Az alperes munkabaleseti jegyzőkönyvet jóval a baleset után, 2021. január 13. napján vett fel, ebben azt rögzítette, hogy az utasítás ellenére végzett kézi anyagmozgatás okozta a balesetet.
- [6] A munkáltatónál hatályban lévő „egyéni védőeszközök juttatásának belső rendje” szabályzat azt tartalmazta, hogy ha a munkavállaló rendelkezésére bocsátott védőeszközt nem használja felszólítás ellenére sem, a vállalkozó őt a munkavégzéstől eltiltja, illetőleg a munkáltató folyamatosan ellenőrzi a védőeszközök állapotát.
- [7] A felperes a balesetet követő időszakban munkavégzésre alkalmas volt, konyhai kisegítő munkakört látott el heti 20 óra időtartamban alkalmi munkaként 2021. augusztus 29-től kezdődően október 22-ig, összesen 6 napban. Emellett OKJ-s képzésen vett részt, étteremmenedzseri szakképesítést kívánt szerezni felnőttképzés keretében. Nincs teljesen elzárva a fizikai munkavégzéstől, az adott munka és munkatevékenység, valamint a munkafázis jellege dönti el, illetőleg a foglalkozás-egészségügyi orvosi alkalmassági véleménytől függ, hogy a fennmaradó egészségi állapota mellett mely munkák végzésére alkalmas.
- [8] A felperes a baleset idején az édesanyjával élt. 2007-től 2015-ig jégkorongozott, emellett a baleset előtt edzőterembe járt, szabadidős tevékenységként horgászott, hobbi szinten maketteket készített. 16 éves kora óta folyamatosan nyári munkát vállalt a vendéglátásban. A baleset után a makettkészítés hobbijt űzni már nem képes, és az írásképe is megváltozott. Végállapota kialakult, időnként fellépő fájdalmára fájdalomcsillapítót szed. Az elszenvedett sérülés következtében pályaválasztás-módosításra kényszerült. A balesettel összefüggésbe hozható önértékelési és életvitelbeli változások következtek be nála. Enyhe szorongásos feszültséget, elbizonytalanodást, pesszimizmust, negatív jövőképre való hajlamot eredményezett nála a baleset. Túlérzékeny személyiségében enyhe - közepesen súlyos határértékű pszichés zavart okozott nála a baleset, mely nem éri el a lelkibetegség szintjét, szakemberrel való konzultáció javasolt számára. Kialakult állapota miatt a rekonstrukciós műtét szóba jöhet, annak eredménye azonban kétséges. Korlátozott mozgású, csökkent terhelhetőségű ujjja az egész kézfunkciót erősen rontja. A testi állapotában érdemi javulás vagy rosszabbodás nem várható. A mindennapi teendők ellátásában (öltözködés, ételkészítés, lakásban való biztonságos közlekedés) nem akadályozott, nem szorul külső segítségre.
- [9] A felperes módosított keresetében 5.000.000 forint sérelemdíj, valamint 20.000 forint gyógyszerköltség és 15.000 forint budapesti orvosi vizsgálatra utazás költsége, továbbá a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a munkavégzés során elszenvedett balesete okán.
- [10] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. Állította, hogy a baleset kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása miatt következett be, hiszen megtiltotta részére a fizikai tehermozgatást a vállfájdalmára tekintettel. Előadása szerint a munkavédelmi oktatás megtörtént, és a felperes terhére róta, hogy a csúszásgátló lábbeli használatának a lehetőségével nem élt. Utalt arra is, hogy csúszásmentes járólapon történt a baleset.
- [11] Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére sérelemdíj címén 2.500.000 forintot, valamint kártérítés címén 17.500 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 250.000 forint perköltséget, továbbá az állam javára 151.050 forint eljárási illetéket és 777.552 forint állam által előlegezett költséget. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdése értelmében a munkáltató köteles megtéríteni a munkavállalónak a munkaviszonyával összefüggésben okozott kárt, amely alól a (2) bekezdés b) pontja alapján mentesülhet, ha a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta. A teljes kárt köteles megtéríteni a munkáltató az Mt. 167. § (1) bekezdése szerint,

amelyet a (2) bekezdés úgy pontosít, hogy a kárnak azt a részét nem kell megtéríteni, amelyet a munkavállaló vétkes magatartásával okozott.

- [12] Név3 igazságügyi munkavédelmi szakértő szakvéleménye alapján megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a munkáltató nem tett eleget a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 2. § (2) bekezdése, a 40. § (1) bekezdése, a 41. § (1) bekezdése és a 49. § (1) bekezdése szerinti munkavédelmi kötelezettségeinek. A munkavédelmi szabályszegés abban nyilvánult meg, hogy az alperes nem biztosított megfelelő egyéni védőeszközt, nem biztosította a söröshordók mozgatasának minimális feltételeit, kettő személy egymás mellett történő közlekedéséhez nem állt rendelkezésre elegendő szélességű hely, nem hangolta össze a munkát, nem tartott oktatást az anyagmozgatásra vonatkozóan, valamint megszegte az ellenőrzési kötelezettségét. Az oktatási napló másolatából nem derült ki, hogy a kézi anyagmozgatás szabályaira vonatkozó ismeretátadás megtörtént, azaz a munkavédelmi oktatást ebben a körben meg nem valósultnak kell tekinteni. Az egyéni védőeszköz szükségességét nem csak a munkakör, hanem a fennálló kockázat is meghatározza, ebből következően SRC jelű, csúszásvédelemmel ellátott speciális védőcipőt kellett volna biztosítani az alperesnek a felszolgáló munkakörben dolgozók részére, a kézi anyagmozgatástól függetlenül. A söröshordót kézikocsin kellett volna szállítani, de az egyedül, kézzel történő mozgatás alkalmatlanságát a felperesnek oktatás nélkül is fel kellett volna ismernie. A felperes is szabályszegést követett tehát el, amikor egyedül mozgatta a hordót. A közrehatás mértékét 50-50 %-ban határozta meg, figyelemmel a 25/1998. (XII. 27.) EüM 3. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdéseire.
- [13] A kirendelt igazságügyi orvosszakértő és pszichológus szakértő véleménye alapján arra a következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, hogy a munkahelyi baleset 8 %-os egészségkárosodást okozott a felperesnél, azonban az orvosi ellátás hiányosságai miatt ebből 4-5 % egészségkárosodás áll közvetlen okozati összefüggésben a munkahelyi balesettel. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (1) és (3) bekezdésének szem előtt tartásával figyelembe vette azt a körülményt, hogy a munkahelyi baleset a felperesnél maradandó egészségkárosodást okozott, és értékelte annak mértékét. A felperes tanulmányai módosítására kényszerült, domináns keze sérült, negatív irányú pszichés változás is bekövetkezett nála, és a baleset fiatal korában érte őt. Tekintetbe vette, hogy nem minden fizikai munka végzésére alkalmatlan a felperes, a baleset megtörténte után is alkalmi munkavállalóként dolgozott a vendéglátóiparban. Mindezen körülményeket együttesen értékelve, a sérelemdíj kettős funkcióját is figyelembe véve 2.500.000 forintot tartott arányban állónak a felperest ért jogsértés kompenzálására. A felperes érvényesített kárából az 50 %-os közrehatás mértékének megfelelően 17.500 forint megtérítésére kötelezte az alperest. A perköltség, az állam által előlegezett költség és illeték megfizetésére az alperest kötelezte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (3) bekezdése szerint, a pervesztességére tekintettel.
- [14] Az elsőfokú ítélettel szemben mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.
- [15] A felperes pontosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte a módosított keresete teljesítésével, az alperes perköltségben való marasztalása mellett. Álláspontja szerint helyesen állapította meg a tényállást az elsőfokú bíróság, azonban abból részben téves jogi következtetést vont le, ezért ítélete sérti a Pp. 279. § (3) bekezdését és a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését. Nem vette figyelembe az alperes munkaügyi és munkavédelmi szabályokat semmibe vevő gyakorlatát és a kiemelkedően jó anyagi helyzetét, amely a sérelemdíj visszatartó funkciójának előtérbe helyezését kívánja meg. Nem értékelte továbbá megfelelően az elsőfokú bíróság az egészségkárosodás lelki következményeit, és nem adott számot az ítélelhozatali ár- és értékviszonyokról.

- [16] Az alperes fellebbezése szintén az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására, de a kereset teljes elutasítására, másodlagosan a sérelemdíj 500.000 forintot meghaladó részében való elutasítására, harmadlagosan pedig a perköltség 50-50 %-os arányú meghatározására és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalására irányult. Jogszabálysértésként a Pp. 279. § (1) bekezdését, a 263. § (1) bekezdését és a 265. § (1) bekezdését jelölte meg. Határozottan állította, hogy mivel 2020. augusztus hónapban már fájlalta a vállát a felperes, munkáltatóként kifejezetten megtiltotta számára a terhek cipelését. A felperes a tiltó utasítás ellenére kívánta egyedül a raktárba vinni a nehéz söröshordót, a baleset emiatt következett be. A munkáltatói utasítást tanúvallomások támasztották alá, mint ahogy azt is, hogy a munkatársak is kérték a felperest, hogy ne pakoljon egyedül hordót. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatát, amely szerint a munkavédelmi oktatás megtörtént, a jelenléti ívet a felperes aláírta. A felperes volt az, aki az adott helyzetben általában elvárható magatartással ellentétesen cselekedett, a kárt kizárólag az ő elháríthatatlan magatartása okozta, ezt a munkabaleseti jegyzőkönyv is rögzítette. Előadása szerint a baleset időpontjában a padló nem volt nyirkos és zsíros, és a folyosón tárolt rekeszek a bepakolást nem akadályozták. Ketten elfértek egymás mögött, és rendelkezésre állt a szállítókocsi, amelyet a felperes nem használt. Hiányolta, hogy az orvosi hibát leszámítva bekövetkezett 4-5 %-os egészségkárosodás munkaképesség-csökkenésének eredményét az elsőfokú bíróság nem állapította meg, és utalt arra, hogy a balesetet követően is alkalmas volt a munkavégzésre a felperes, korlátozás nélkül. Hangsúlyozta, hogy „az egyéni védőeszközök juttatásának belső rendje” és „a munkahelyi kockázatértékelő” szabályzatot munkavédelmi szakmérnök készítette, aki nem írta elő speciális védőlábbeli beszerzését. Véleménye szerint a lábbeli minősége a baleset bekövetkeztére hatással nem bírt, a védőlábbeli egyébként is a munkavállaló lábát védte volna. Kifogásolta, hogy az elsőfokú eljárás során nem vizsgálták a felperes által használt cipő milyenségét, hogy a talpa milyen mértékű tapadási erő kifejtésére volt képes. Hiányolta a Pp. 83. § (2) bekezdésében írt perköltség-viselési szabályok alkalmazását.
- [17] Az ellenérdekű felek egymás fellebbezésére tett ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.
- [18] Sem a felperes, sem az alperes fellebbezése nem alapos a per főtárgya tekintetében.
- [19] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás körében igazságügyi munkavédelmi szakértőt rendelt ki, és a szakértő által készített szakvéleményt megalapozottan fogadta el ítékezése alapjául. Ez a szakértői vélemény kidolgozta, hogy a munkáltató az Mvt. több előírását, rendelkezését megszegte. Így a szakértői vélemény szerint nem bizonyított, hogy a rakodásra vonatkozó speciális szabályokról a munkáltató a felperest is kioktatta, hiszen az általános tájékoztatáson kívül ez a speciális oktatás személyre szóló volt a feladatok szerint, és az, hogy ez a felperes tekintetében is megtörtént, illetve milyen tartalommal, nem bizonyított. Nem tette továbbá a munkáltató kötelezővé a speciális munkavédelmi lábbeli használatát, nem biztosította az akadálymentes közlekedést és rakodást a folyosón, ahol a közlekedést és pakolást, rekeszek nehezítették. Nem biztosította továbbá, hogy a közlekedésre is használt folyosó padlózata száraz legyen. Mindemellett nem ellenőrizte, hogy a munkavállalók az utasításait és a munkavédelmi szabályokat betartják-e. Azaz általánosságban elmondható, hogy nem tett eleget maradéktalanul a biztonságos munkavégzés munkavédelmi követelményének.
- [20] Ezek mellé a munkavédelmi szabályszegések mellé sorakoztak fel a felperes mint munkavállaló által elkövetett munkavédelmi szabálytalanságok. A felperes a tanúvallomásokkal alátámasztott figyelmeztetés ellenére egyedül próbált nehéz hordókat bevinni a vizes és szűk folyosón, olyan lábbeliben, aminek a talpa nem felelt meg a csúszásmentesség követelményének. A szakértő a véleményében rögzítette, hogy a nehéz

hordó szűk és csúszós helyen, egyedül, kézzel történő mozgatásának alkalmatlanságát a felperesnek oktatás nélkül is fel kellett volna ismernie.

- [21] A baleset bekövetkeztében tehát mind a két részről elkövetett munkavédelmi szabályszegések közrejátszottak. A munkáltató objektív felelőssége alapján az általa be nem tartott munkavédelmi szabályok a munkahelyi balesetért való felelősségben nagyobb súllyal esnek latba. Ezeket a szabályszegéseket és a közrehatásokat értékelte az elsőfokú bíróság, előre bocsátva, hogy a munkáltató munkavédelmi szabályszegése kizárta azt, hogy a felperes elháríthatatlan magatartása okozza a balesetet, és a közrehatást a munkavédelmi szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján helyesen 50-50%-ban állapította meg, amit egyébként maga a felperes sem vitatott a fellebbezésében.
- [22] A munkavédelmi szakértő véleményéből következik, hogy nem lehetett többlet jelentőséget tulajdonítani a tanúvallomásokkal igazolt munkáltatói tiltásnak, a tiltás pedig önmagában nem elegendő az Mt. 166. § (2) bekezdés b) pontjában írt mentesülés megállapításához. Az elháríthatatlanság azt feltételezi, hogy a munkáltató azt nem tudja befolyásolni, semmilyen módon nincs ráhatása: ez a körülmény viszont nem volt bizonyított. A szakvélemény egyértelmű a tekintetben, hogy a balesetért nem kizárólag a felperes a felelős, hanem a felek 50-50%-ban. A munkabaleseti jegyzőkönyv, amely jóval a történetek után készült, a munkáltató nyilatkozatának tekinthető, és nem írja felül a perben kirendelt igazságügyi munkavédelmi szakértő aggálytalan szakvéleményét, amely a munkabaleseti jegyzőkönyvet is értékelte. Ezért az alperesnek azt az érvelését, amely szerint az Mt. 166. § (2) bekezdés b) pontja szerinti mentesülése bekövetkezett, nem tudta a másodfokú bíróság sem elfogadni.
- [23] A vagyoni kártérítési igény kapcsán ez az 50-50%-os közrehatás eredményezte, hogy a felperes vagyoni igényét csak 17.500 forint összegben lehetett megítélni, ahogy arról az elsőfokú bíróság helyesen döntött.
- [24] Az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét mindkét fél sérelmezte a fellebbezésében. Ezzel összefüggésben utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet indokolásából hiányzik az a nélkülözhetetlen kapcsolat, amely szerint a személyiségi jogi sérelem Ptk.-beli szabályait az Mt. 9. § (1) bekezdése teszi alkalmazhatóvá, és a Ptk. 2:43. § a) pontja nevesíti a személyiségi jogi sérelmet, amit a felperes a perben érvényesített: a testi épségéhez fűződő személyiségi jogát. A felperes a teljes 5.000.000 forintot kérte megítélni, amit a keresetében előterjesztett az ellenérdekű féllel szemben, az alperes pedig 500.000 forintra kérte ennek összegét leszállítani.
- [25] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése határozza meg, hogy melyek azok a szempontok, amelyek a mérték meghatározásánál irányadók: így a jogsértés súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, valamint a személyiségi jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatása. Az elsőfokú bíróság ezeket az összeget befolyásoló körülményeket helyesen vette számba, és helyesen értékelte, amikor 2.500.000 forintban találta megalapozottnak a felperes sérelemdíj iránti igényét. A sérelemdíj összegének meghatározásakor kellett kifejezésre juttatni a munkavédelmi szakértő által rögzített azt a körülményt, hogy a felperes maga is vétkes magatartást tanúsított, amikor külön oktatás és figyelmeztetés nélkül is fel kellett volna ismernie, hogy balesetveszélyes módon jár el. Nem tulajdonított ugyanakkor a sérelemdíj összegét önmagában befolyásoló jelentőséget a másodfokú bíróság annak, hogy az igazságügyi orvosszakértő nem határozta meg külön, hogy az orvosi műhibát leszámítva bekövetkezett 4-5 %-os egészségkárosodás hány százalék munkaképesség-csökkenésnek felel meg, mert az elsőfokú bíróság a viszonyítás százalékos értéke mellett megfelelően feltárta a felperest a maradandó egészségkárosodással összefüggésben ért személyiségi jogi hátrányokat.
- [26] A felperes felróható magatartására és a bírói gyakorlat által a munkabaleseti sérülésekre hasonló értékviszonyokban, azaz viszonylag közeli időpontokban (2018-2021. évek) megítélt

összegekre figyelemmel nem tekinthető sem alacsonynak, sem pedig eltúlzott összegűnek az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj (Mfv.I.10.679/2017/4., Kúrai Mfv.X.10.169/2020/4.). Ezért a másodfokú bíróság nem látott indokot sem annak felemelésére, sem a leszállítására.

- [27] A felperes a fellebbezésében hivatkozott először arra, hogy az alperes személyi, vagyoni körülményei lehetővé tennék akár magasabb összegű sérelemdíj megfizetését is. Ez azonban olyan új tényállítás, amely a másodfokú eljárásban kizárólag a Pp. 373. §-ban meghatározott körülmények között lehetséges, amelyek nyilvánvalóan nem állnak fenn, illetőleg ilyet a felperes nem is valószínűsített, ezért a másodfokú bíróság az új tényt nem vizsgálta, és nem is értékelte.
- [28] Ugyanez vonatkozik az alperes részéről előterjesztett azokra a tényállításokra, amelyek ahhoz kapcsolódnak a fellebbezésében, mely szerint vitatja, hogy a rekeszek a folyosón voltak, amikor a felperes balesete bekövetkezett, valamint kifogásolja, hogy a felperes lábbelije talpának a csúszásmentességével az elsőfokú eljárásban a bíróság nem foglalkozott. Ezek olyan új tények, amelyeknek a másodfokú eljárásban való figyelembevétele már nem lehetséges, így azokat az értékelés során figyelmen kívül hagyta az ítéltábla.
- [29] Az alperes harmadlagos fellebbezési kérelme a perköltségre vonatkozó rendelkezésre terjedt ki. Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 83. § (3) bekezdésének szabályának az alkalmazásával döntött, erre a per tárgya lehetőséget adott. E szabály alapján nem a különbözeti perérték, hanem a megítélt összeggel arányos perköltség megfizetésére köteles a pereszes fél, ha az összeg nem volt nyilvánvalóan eltúlzott. A hosszú ideje következetes bírói gyakorlat akkor nem tartja nyilvánvalóan eltúlzottnak a kártérítés iránti követelést, ha legalább annak az egyharmadát alaposnak ítéli a bíróság (Legfelsőbb Bíróság Pf.III.21.006/1993.). E szabályt azonban helytelenül alkalmazta az elsőfokú bíróság, amikor nem a megítélt kártérítés és sérelemdíj összegével arányos ügyvédi munkadíj mint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest a felperes javára, ezért a másodfokú bíróság leszállította a felperesnek járó ügyvédi munkadíj formájában felmerült költséget az 50 %-os pernyertességével arányban álló összegre.
- [30] Költségként merült fel még a le nem rótt illeték és az állam által előlegezett költség: ennek viselési szabályait a Pp. 102. § (1) bekezdése tartalmazza. Az elsőfokú bíróság a meg nem fizetett elsőfokú eljárási illetékről ennek megfelelően döntött, viszont az állam által előlegezett költségről nem, ezért ezt a rendelkezést is részben meg kellett változtatni azzal, hogy az állam által előlegezett költség – az elsőfokú bíróság számításával ellentétben - mindösszesen 784.602 forint volt, amelynek fele összegét köteles megfizetni az alperes az állam javára, külön felhívásra. A fennmaradó le nem rótt elsőfokú eljárási illeték és állam által előlegezett költség az állam terhén marad a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.
- [31] Mindebből kitűnik, hogy a másodfokú bíróság a per főtárgyát illetően helyesnek találta az elsőfokú ítéletet, ezért azt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseket részben megváltoztatta.
- [32] A per főtárgyát illetően a felek fellebbezései nem vezettek eredményre, ezért a másodfokú bíróság úgy döntött, hogy mindkét fél viselje a másodfokú eljárásban felmerült költségét a Pp. 83. § (2) bekezdésére tekintettel. Az alperes munkáltató a pereszesességéhez igazodóan köteles megfizetni az államnak a le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint, a felperes munkavállalói költségmentessége folytán le nem rótt illeték pedig az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

Város, 2022. november 08.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Vagyicska Petra s.k. előadó bíró, Dr. Rendeki Ágnes s.k. bíró